

enskomst, som nu foreligger for det høje Ting, af en saadan Beskaffenhed, at den danner et brugeligt Grundlag for et økonomisk Samarbejde og et økonomisk Samarbejde, som vort Land kan være tjent med? Jeg skal her minde om, at det udenrigspolitiske Nævn gennem Uger har haft Lejlighed til sammen med Udenrigsministeriet at beskæftige sig indgaaende med hele denne Side af Sagen, og jeg skal derom udtale, at der blev i Nævnet rejst en Række Spørgsmaal, som var Genstand for indgaaende Drøftelse og Overvejelse, og jeg tør sige, at de Spørgsmaal, som var fremme, alle blev besvaret og — det vil man vist fra alle Sider erkende — udtømmende og tilfredsstillende besvaret.

Et andet Spørgsmaal, som man i denne Forbindelse har beskæftiget sig med i Nævnet, er ganske naturligt Spørgsmaalet om den Stilling, som andre Lande, der har Overenskomst med Rusland, har opnaaet. Jeg kan her henholde mig til de Udtalelser, som blev fremsat af den højtærede Udenrigsminister, idet jeg tør sige, at det for vort Vedkommende stillede sig saaledes, at vi maatte have det Indtryk, at Danmark i Virkeligheden her havde naaet en Stilling, som ikke stod tilbage for nogen, man andetsteds havde kunnet opnaa. Man kan forkaste denne Overenskomst, eller man kan vedtage den. Tanken om at udsætte Afgørelsen af dette Spørgsmaal til et senere Tidspunkt vil ganske utvivlsomt — saadan maa jeg se paa det — føre til, at Overenskomsten ikke vedtages; i hvert Fald vil der beredes den saa store Vanskeligheder, at jeg vil tro, man staar overfor Spørgsmaalet om at vælge Vedtagelse eller Ikke-Vedtagelse; et andet Standpunkt, der kunde føre til noget Resultat, vil det sikkert ikke være muligt at finde.

Naar man tager alle Forhold i Betragtning, Erhvervenes Ønsker om Overenskomsten — der er jo fra alle Erhverv her i Landet ytret Ønske om at faa Overenskomsten gennemført —, og naar man tager Hensyn til Beskaffenheden af Overenskomsten i den Skikkelse, hvori den foreligger, maa vi fra Venstres Side mene, at det er rigtigt at vedtage Forslaget, saaledes som det foreligger for det høje Ting, og jeg skal have den Ære paa mit Partis Vegne at anbefale hurtig Fremme og endelig Vedtagelse af det.

Bramsnaes: Spørgsmaalet om Danmarks økonomiske eller politiske Forbindelse med Rusland har jo staaet paa Dagsordenen det sidste Aar, og Socialdemokra-

tiets Standpunkt til dette Spørgsmaal har stædse været, at det maatte være Danmarks Interesse at faa saa gode Forbindelser med alle Lande som muligt, saa gode Forbindelser, som der kunde skabes under Hensyn til Danmarks egne økonomiske Forhold. Det lader sig ikke skjule, at Danmarks økonomiske Forhold ikke staar i noget særlig godt Lys i Øjeblikket. Vi har vist mange Bekymringer i denne Henseende og bør i hvert Fald have det, naar vi ser paa, hvorledes den økonomiske Udviklingslinie former sig. Der er derfor efter min Mening al Grund til for danske Politikere at søge at faa saa gode Forbindelser som muligt med andre Lande, og selv om det ikke lader sig forudsige med nogen Sikkerhed, hvilke økonomiske Resultater der kan komme af en handelspolitisk Forbindelse med Rusland, synes det mig dog at være en overordentlig snæversynet og kortsynet Politik at ville afvise Muligheden for, at der kan opnaas nogen økonomisk Fordel for Danmark ved en saadan Forbindelse. Enhver Udenrigspolitik i Øjeblikket, der er i Stand til at gennemføre økonomiske Resultater for det danske Samfund og det danske Folk, bør efter min Mening understøttes og burde efter min Mening understøttes af alle Dele af Befolkningen.

Naar vi Socialdemokrater stiller os paa det Standpunkt, at vi gerne vil være med til at vedtage den Overenskomst, her foreligger, ligesom vi gerne havde villet vedtage en lignende Overenskomst tidligere, er det ikke, fordi vi staar særlig nær knyttet til den politiske Magtfaktor i Rusland. Tværtimod, kunde man sige. Der har sikkert i andre politiske Partier i Danmark altid været betydelig stærkere Interesse for Kommunisme og Bolschevisme, end der er i Socialdemokratiet, der altid har staaet som den skarpeste Modstander overfor den Politik, fordi vi ønsker at føre Samfundet frem ad demokratiske Linier. Den bolschevistiske Politik ligner i ikke ringe Grad den tidligere Enevældes Politik, og der er visse politiske Afskygninger i vort Land, som ikke har noget imod at søge sine Forbilleder og i hvert Fald se kærligt til visse politiske Udviklingslinier i den Retning, enten de saa findes i det ene eller det andet Land. Der var altsaa i og for sig ikke fra Socialdemokratiets politiske Stade nogen særlig Grund til at gaa med til en saadan Overenskomst, hvis det var de politiske Linier, der skulde være afgørende. Men vi stiller os paa det Stand-